

Arrest

nr. 134 218 van 28 november 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 12 augustus 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 juli 2014 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. VANBRABANT, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienden op 28 november 2008 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarden dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 10 augustus 2009 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelde tegen de aan hem betekende beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Verzoekster diende, bij aangetekend schrijven van 9 september 2009, een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf te worden gemachtigd.

1.4. Bij arrest met nr. 36 588 van 28 december 2009 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

1.5. Verzoekers dienden, bij aangetekend schrijven van 21 maart 2013, samen een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 16 mei 2013 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf van 21 maart 2013 ongegrond wordt verklaard. Verzoekers stelden tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.7. Op 3 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om, op medische gronden tot een verblijf te worden gemachtigd, ongegrond wordt verklaard. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.8. Bij arrest nr. 113 726 van 13 november 2013 verwierp de Raad het beroep dat verzoekers instelden tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 mei 2013.

1.9. Verzoekers dienden bij aangetekend schrijven van 10 april 2014 nogmaals een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 juni 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag van 10 april 2014 om, op medische gronden, tot een verblijf te worden gemachtigd ongegrond wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad.

1.11. Op 3 juli 2014 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoeker op 14 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder boudier te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten met inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 16.10.2013.

Preventieve maatregelen

In uitvoering van artikel, 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene dient zich binnen de 4 dagen na betekening van dit bevel bij het gemeentebestuur van de stad Halle aan te bieden om de afdoende bewijzen voor te leggen inzake de genomen stappen in zijn vrijwillige terugkeer”

Dit is de eerste de bestreden beslissing.

De beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, die verzoekster op 14 juli 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1:

X 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder boudier te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

X 12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat haar betekend werd op 16.10.2013.

Preventieve maatregelen

In uitvoering van artikel, 74/14, § 2, van de wet van 15 december 1980, worden aan de betrokkene de volgende preventieve maatregelen opgelegd:

REDEN VAN DE BESLISSING:

Betrokkene dient zich binnen de 4 dagen na betekening van dit bevel bij het gemeentebestuur van de stad Halle aan te bieden om de afdoende bewijzen voor te leggen inzake de genomen stappen in haar vrijwillige terugkeer”

Dit is de tweede de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

2.2. De Raad stelt vast dat verzoekers in fine van hun verzoekschrift vragen om voor de duidelijkheid de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot het opleggen van een inreisverbod aan beide verzoekers *“uit het rechtsverkeer te nemen”*.

Er moet evenwel worden geduïd dat het de Raad niet toekomt om in het kader van een annulatieberoep dat is ingesteld tegen twee beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten, tevens twee beslissingen tot het opleggen van inreisverboden die niet het voorwerp uitmaken van het beroep

en die niet binnen de wettelijke beroepstermijnen werden aangevochten uit het rechtsverkeer te verwijderen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder werpt op dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet over enige discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat hij, gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van de bestreden beslissingen, behoudens in het geval hierdoor hogere rechtsnormen zouden worden geschonden, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Daarnaast geeft hij aan van oordeel te zijn dat de door verzoekers aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) niet kan worden aangenomen.

3.2. De Raad merkt op dat verzoekers betwisten dat toepassing kan worden gemaakt van artikel 7, eerste lid, 1° en 12° van de Vreemdelingenwet, zodat niet zonder een onderzoek van de middelen kan worden gesteld dat vaststaat dat deze wetsbepaling toepasbaar is. Daarenboven moet worden benadrukt dat verzoekers de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 13 van het EVRM en dat voormelde verdragsbepalingen primeren op de door verweerder ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de aangevoerde schending van de artikelen 3 en 13 van het EVRM ongegrond is loopt verweerder vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer gesteld worden dat verzoekers geen belang hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoekers voeren in een eerste middel de schending aan van artikel 74/14, § 3 juncto de artikelen 11, § 2, 4°; 13, § 2bis, 3°, § 4, 5° en § 5 en 18, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“De hiervoor aangehaalde bepalingen van het Vw geven allen aan de Minister of diens gemachtigde de bevoegdheid om in geval van de vreemdeling valse, misleidende of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of wanneer de vreemdeling fraude heeft gepleegd of onwettige middelen heeft gebruikt die doorslaggevend zouden zijn geweest voor de erkenning van het recht op verblijf een einde te maken aan het verblijf en een bevel af te geven.

De bestreden beslissing ten aanzien van de heer [A.] steunt tot verbazing van verzoekers op deze artikelen terwijl noch in het dossier noch in de bestreden beslissing er aanwijzingen zouden zijn van fraude uit hoofde van de heer [A.], laat staan dat deze elementen worden aangehaald in de bestreden beslissing.”

4.1.2. De Raad merkt op dat verzoekers' uiteenzetting feitelijke grondslag mist. In de modeldocumenten die werden aangewend om de bestreden beslissingen aan verzoekers ter kennis te brengen staan weliswaar verschillende opties vermeld, waaronder de mogelijkheid om toepassing te maken van de artikelen 11, § 2, 4°; 13, § 2bis, 3°, § 4, 5° en § 5 en 18, § 2 van de Vreemdelingenwet, doch de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft in casu de optie die verwijst naar voormelde wetsbepalingen in de gehanteerde modelformulieren niet aangevinkt. Hij heeft ook nergens gesteld van oordeel te zijn dat verzoekers fraude hebben gepleegd.

De uiteenzetting van verzoekers laat dan ook niet toe een schending van artikel 74/14, § 3 juncto de artikelen 11, § 2, 4°; 13, § 2bis, 3°, § 4, 5° en § 5 en 18, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel vast te stellen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het materiële motiveringsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het proportionaliteitsbeginsel, van artikel 7.3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de richtlijn 2008/115/EG) en van de artikelen 3 en 13 van het EVRM.

Hun betoog luidt als volgt:

“In de bestreden beslissingen wordt een preventieve maatregel[...] opgelegd, te weten betrokkenen dienen zich binnen de 4 dagen na betekening van het bevel zich melden bij het gemeentebestuur om afdoende bewijzen neer te leggen inzake de genomen stappen in haar/zijn vrijwillige terugkeer.

Artikel 74/14 § 2 Vw bepaalt het volgende: “§ 2. Zolang de termijn voor vrijwillig vertrek loopt, is de onderdaan van een derde land beschermd tegen gedwongen verwijdering.

Om het risico op onderduiken tijdens deze termijn te vermijden, kan de onderdaan van een derde land worden verplicht tot het vervullen van preventieve maatregelen.

De Koning bepaalt deze maatregelen, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.”

Sleutelbegrip in deze alinea is het zogenaamde risico op onderduiken gezien een preventieve maatregel enkel mag en kan worden opgelegd indien er een risico op onderduiken bestaat. De Vreemdelingenwet geeft zelf een definitie wat dient te worden verstaan onder een risico op onderduiken, te weten: “het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen”.

Het louter illegaal verblijf en derhalve het niet hebben van de nodige documenten zoals bepaalt in artikel 7 § 1 ° Vw is niet voldoende om te spreken van een risico op onderduiken. Rest er enkel nog de overweging in de bestreden beslissingen dat verzoekers het voorwerp zouden zijn geweest van een inreisverbod waaraan zij geen gevolg zouden hebben aan gegeven en dat geldt voor een periode van 3 jaar.

In de Memorie van Toelichting naar aanleiding van de omzetting van de Richtlijn wordt aangegeven dat het niet-[na]leven van een inreisverbod een element is dat kan wijzen op een risico op onderduiken. (Memorie van Toelichting, Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, DOC 1825/001, pp. 15-17.)

Echter NA de betekening van het inreisverbod werd er een attest van immatriculatie afgegeven aan verzoekers in het kader van een aanvraag tot machtiging van verblijf om medische redenen ingediend door de heer [A.] op 8 april 2014. Dit verzoek werd ontvankelijk verklaard waarna een afgifte van de attesten van immatriculatie volgden doch het verzoek werd korte tijd na de afgifte van de attesten ongegrond verklaard.

Uit de afgifte van de attesten na de betekening van het inreisverbod leidden verzoekers terecht af dat het inreisverbod, al dan niet impliciet werd ingetrokken en zij dus geen gevolg diende meer te geven aan het inreisverbod gelet op hun recht op verblijf op basis van de ontvankelijk machtiging tot verblijf op medische redenen.

Artikel 74/13 schrijft ten tweede expliciet voor dat alvorens een beslissing wordt genomen tot verwijdering van een onderdaan van een derde land, er rekening wordt gehouden met de volgende elementen:

1. het hoogste belang van het kind;

2. het behoud van de eenheid van het gezin;
3. de gezondheidstoestand van de te verwijderen vreemdeling.

Er anders over oordelen zo immers een schending van artikel 3 EVRM uitmaken. Krachtens artikel 3 en dit wordt ook verwoord in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet moet de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met de medische situatie houden bij de motivatie van het BGV zelfs als geen « 9ter » ingediend is (RVV nr 74 396 van 31 januari 2012).

Het Europees Hof heeft in die zin ook besloten dat de indiening van een 9ter in casu geen daadwerkelijk rechtsmiddel is (EHRM, Yoh-Ekale Mwanje v. België, 20 december 2011, § 106-107) en het Hof is recent nog een stap verder gegaan in het arrest Josef van 27 februari 2014 waarin werd geoordeeld dat het Belgisch systeem niet voorziet in de situatie van mevrouw Josef in een effectief rechtsmiddel, namelijk een beroep dat automatisch schorsend is en dat een daadwerkelijk onderzoek toelaat van de middelen gebaseerd op artikel 3 EVRM en dit een schending van artikel 13 in combinatie met artikel 3 EVRM uitmaakt. (EHRM, Josef v. Belgique, nr. 70055/10, 27 februari 2014)

De heer [A.] heeft niet alleen een verzoek tot machtiging ingediend dat ontvankelijk werd verklaard maar heeft ook nadien een beroep bij Uw Raad ingediend met verzoek tot schorsing. Rekening houdende met de zonet geschetste wetsbepalingen en rechtspraak mocht de Dienst Vreemdelingenzaken geen bevel afgeven omdat op deze manier geen daadwerkelijk onderzoek kan gebeuren van de medische redenen en het risico dat verzoeker lijdt op een onmenselijke of vernederende behandeling in het land van herkomst in geval van terugkeer.

Zeker wetende dat de Dienst Vreemdelingenzaken de diagnose PTTS en de geattesteerde overweging dat verzoeker in geval van terugkeer terug in contact zal komen met ernstig psychotraumata van het verleden (en dit negatieve effecten zal hebben op de PTTS) niet bespreekt in de bestreden beslissing tot ongegrondheid van de aanvraag om medische redenen, laat staan weerlegt. In het verzoekschrift tegen de beslissing tot weigering van het verblijf om medische redenen worden daarenboven nog een groot aantal elementen aangehaald waarom de weigeringsbeslissing niet deugdelijk is en meer recentere en gedetailleerde rapporten hernomen dan deze waar de Dienst Vreemdelingenzaken zich op baseert om vervolgens te concluderen dat de ambulante psychiatrische gezondheidszorg binnen de Russische Federatie niet bestaande is en dat de leefomstandigheden binnen de psychiatrische instellingen mensonwaardig zijn en artikel 3 EVRM aldaar op systematische wijze wordt geschonden.

De Dienst Vreemdelingen kon dan ook niet hangende het verzoekschrift tot vernietiging overgaan tot afgifte van het bevel zonder na te gaan welke de gezondheidstoestand is van verzoeker en of terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.”

4.2.2.1. Allereerst dient te worden gesteld dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 tot doel heeft de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). Bij lezing van de bestreden beslissingen blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekers het genoemde inzicht verschaft en hen aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekers neergelegde verzoekschrift blijkt trouwens dat zij zowel de feitelijke als de juridische overwegingen die aan de basis liggen van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht beoogd wordt, is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.2.2.2. Daarnaast moet worden vastgesteld dat verzoekers betwisten dat zij onderworpen zijn aan een inreisverbod, wat impliceert dat verweerder geen toepassing kon maken van de bepaling van artikel 7, eerste lid, 12° van de Vreemdelingenwet voor de afgifte van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten. De kritiek van verzoekers is echter gericht tegen een overtollig motief in de bestreden beslissingen. De vaststelling dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder te beschikken over de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet bepaalde documenten – een gegeven dat niet ter discussie staat – volstaat immers om de bestreden beslissingen te onderbouwen en de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

Verzoekers kunnen ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat verweerder artikel 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft geschonden. Nergens in deze bepaling is namelijk voorzien dat verweerder niet louter op basis van de vaststelling dat verzoekers illegaal in het Rijk verblijven zou mogen oordelen dat het opleggen van een preventieve maatregel aangewezen is om het risico op onderduiken te vermijden. Het is ook niet kennelijk onredelijk om in een situatie zoals in casu, waarbij vreemdelingen, nadat hun asielaanvragen en aanvragen om machtiging tot verblijf werden afgewezen, geen aanstalten maken om vrijwillig het grondgebied van het Rijk te verlaten en illegaal in het Rijk blijven, te oordelen dat er een risico op onderduiken bestaat.

Voorts kan de Raad slechts vaststellen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat verweerder de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet naast zich heeft neergelegd. Verweerder heeft immers alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissingen te nemen de gezondheidstoestand van verzoekers in aanmerking genomen. Hij heeft namelijk voorafgaandelijk verzoekers aanvragen om machtiging tot verblijf behandeld en het staat niet ter discussie dat een door verweerder in het raam van de beoordeling van deze machtigingsaanvragen aangestelde ambtenaar-geneesheer concludeerde dat de gezondheidstoestand van verzoekers geen belemmering vormde voor de terugkeer naar hun land van herkomst. Het is tevens voor ieder normaal redelijk denkend mens evident dat het, in een normale gezinssituatie, in het hoger belang is van de kinderen om niet te worden gescheiden van hun ouders. Dit impliceert dat wanneer ouders in België niet tot een verblijf zijn toegelaten of gemachtigd en zij het Rijk dienen te verlaten, zij zich hierbij dienen te laten vergezellen door hun jonge kinderen teneinde de belangen van deze kinderen en de gezinseenheid niet te schaden. Verweerder heeft met deze evidentie rekening gehouden, aangezien hij op het aan verzoekster ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten ook de namen van verzoekers' kinderen heeft vermeld.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 74/13 en 74/14, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

4.2.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

4.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekers ook geschonden achten – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

4.2.2.5. De Raad benadrukt dat de richtlijn 2008/115/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers tonen dit evenwel niet aan. Zij kunnen dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van de bepalingen van deze richtlijn aanvoeren.

4.2.2.6. Aangezien alvorens de in voorliggende zaak bestreden beslissingen werden genomen werd vastgesteld dat verzoekers niet in aanmerking komen voor de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus en tevens, na een onderzoek door een controlearts, werd geconcludeerd dat hun

medische situatie verzoekers niet verhindert om te reizen en dat er geen reëel risico bestaat dat zij bij gebrek aan een adequate behandeling in hun land van herkomst in een onmenselijke of vernederende situatie zullen terechtkomen kan ook niet worden gesteld dat de bestreden beslissingen genomen werden met miskennen van de bepalingen van artikel 3 van het EVRM. Het enkele feit dat verzoekers een beroep instelden tegen de beslissingen waarbij hun aanvragen om machtiging tot verblijf werden afgewezen – beroepsprocedures die geen aanleiding gaven tot de vaststelling van een schending van artikel 3 van het EVRM – impliceert ook niet dat verweerder geen beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten mocht nemen of dat zonder meer dient te worden aangenomen dat verweerder door het nemen van een dergelijke beslissing artikel 3 van het EVRM heeft geschonden. Er dient tevens op te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu verzoekers' beschouwingen – een gedeeltelijke herhaling van grieven die reeds werden aangevoerd in een eerder bij de Raad ingestelde procedure – niet toelaten te besluiten dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissingen te nemen.

4.2.2.7. Artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist (RvS 14 oktober 2002, nr. 111.462; RvS 30 november 2007, nr. 177.451). Verzoekers voeren weliswaar de schending aan van artikel 3 van het EVRM, maar hoger werd reeds aangetoond dat zij geen schending van deze verdragsbepaling aannemelijk maken.

Verzoekers verliezen tevens uit het oog dat wanneer verweerder in de toekomst wenst over te gaan tot hun gedwongen repatriëring hij hiervoor een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren en zij in dat geval de Raad opnieuw kunnen vatten. De Raad zal dan – in het kader van een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de Vreemdelingenwet – een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek dienen door te voeren van alle bewijsstukken die worden voorgelegd, inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van dit nieuw bevel om het grondgebied te verlaten hen zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan een schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het EVRM. Hun verwijzing naar oudere rechtspraak van het EVRM leidt derhalve niet tot de conclusie dat zij niet over een effectief rechtsmiddel kunnen beschikken.

Een schending van artikel 13 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend veertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK